

за мигъ и аферата ще се приключи. Не сж пакъ толкова диванета влашкитѣ трибунали, я!

Рѣчено, свършено.

Цѣлъ мѣсець прѣстоява Ботйовъ въ Исмаилския дранголникъ въ видъ на прѣдварителенъ „карцеръ“, и прѣди да бжде освободенъ по необорими „причини“, каквито фантазията на хайката могла да скове, той успѣлъ да завърже едно знаменито знакомство. Въ Исмаилския затворъ отъ извѣстно врѣме се намиралъ единъ „разбойникъ“, Вороновъ¹⁾, съ когото нашиятъ поетъ скроилъ много важни „дѣла“. Вороновъ не лежалъ за прости прѣстжпления въ дранголника. Напротивъ, неговото „разбойничество“ имало много общо съ „разбойничеството“ на българскитѣ хайдуги, затова Ботйовъ оцѣнилъ неговитѣ качества, — съчувствувалъ на сждбата му. и му обѣщаль „сѣдѣйствие“ да избѣга изъ затвора; по-нататъкъ ще мислятъ, какво да правятъ... Когато сжд. слѣдователъ Гардаряно заповѣдалъ да бжде освободенъ Ботйовъ, като „невиненъ“, тоя стисналъ ржка Воронову и му казалъ „до свиданіе“. За скръбъ на поета, това „свиданіе“ не станало, защото наскоро, при единъ опитъ да избѣга изъ пушкарята, Вороновъ билъ убитъ, и така „скжпиятъ“ човѣкъ, нуженъ за Ботйовитѣ планове, пропадналъ. „За много работи щѣше да ни послужи този мжжяга, но язкъ“ — заключилъ Ботйовъ некролога си за Воронова прѣдъ своитѣ вѣрни „другари“.

VI.

Слѣдъ излизането изъ самоволния арестъ, Ботйовъ приелъ овдовѣлото учителско мѣсто въ Исмаилската

¹⁾ Споредъ други източници този „разбойникъ“ се наричалъ Бараганъ. Както искатъ да кажатъ нѣкои, Раковски познавалъ Барагана, съ името на когото по нѣкога, неизвѣстно защо, си служилъ.